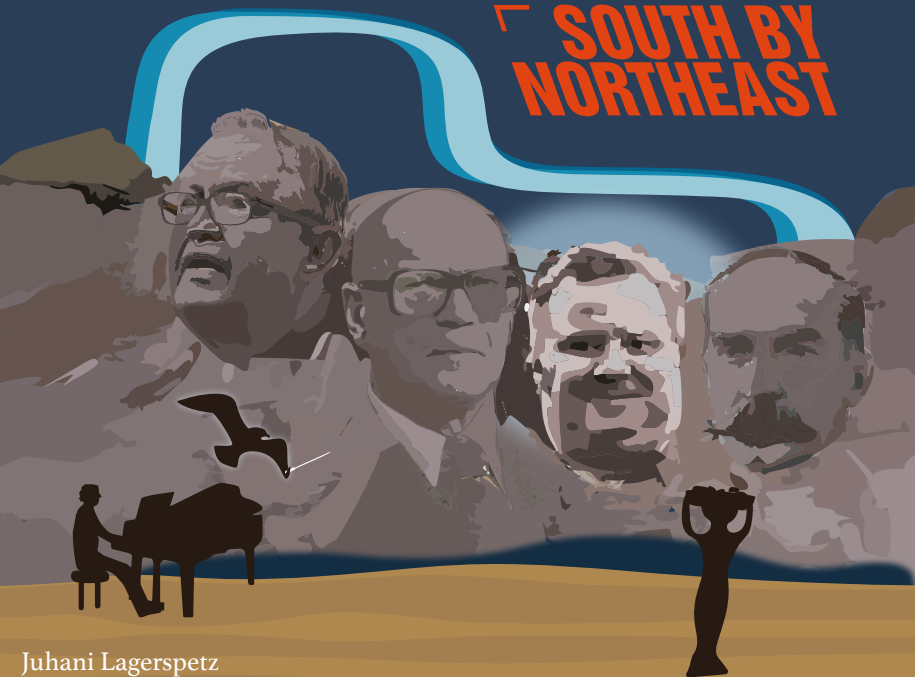

Jouni Kaipainen

SOUTH BY NORTHEAST

Juhani Lagerspetz
Tampere Philharmonic Orchestra
Hannu Lintu

Jouni Kaipainen (1956–2015) was a veritable polymath in contemporary Finnish music and a Renaissance figure who, despite his untimely death, left a rich and varied oeuvre. His composition teachers at the Sibelius Academy – Aulis Sallinen and Paavo Heininen – already provided fertile, dissimilar perspectives for the examination of historical styles and conventions.

Kaipainen emerged in the 1980s as a sharp-penned writer and a modernist composer of works reflecting an inquisitive thirst for adventure rather than strict adherence to any particular school. At no stage did he ever abandon his passion for the great classics, but tradition was for him a source more of inspiration than of veneration. Various archetypes gradually made themselves heard in his masterly and great synthesis-seeking handling of the orchestra.

The clarinet concerto *Carpe diem!* of 1994 may be regarded as something of a turning point in Kaipainen's output. The exhortation to grasp the moment freed him from trifling matters of principle in favour of functional and technically streamlined expression. This aim culminated in the monumental *Piano Concerto*, Op. 55 premiered by Juhani Lagerstedt and the Finnish Radio Symphony Orchestra in 1997.

The piano was, for Kaipainen, the most versatile of instruments, and one backed by the whole canon of concerto literature. *I have always admired the concertos of, for example, Mozart, Beethoven, Brahms, Rachmaninoff, Ravel and Prokofiev, and felt an affinity with Debussy and Scriabin. And what about Chopin and Liszt? Of course, but less so. Hovering even further away are Boulez and Stockhausen, or are they still?* he wrote on the occasion of the premiere, at the same time distancing himself from the modernists' household gods.

In his colossal three-movement concerto Kaipainen seems to have composed all his piano concertos in a single stroke. The first movement is the biggest, and its drama, he said, was made up of little gestures.

This is apparent from the labyrinthine richness of detail that nevertheless merges to form a drama of great torrents. The soloist arises out of the encyclopaedic stream of ideas as a virtuoso hero that weaves together the sensuously glowing and Scriabinically enthralling texture in one mighty spectacle.

The orchestra seethes, encouraging, provoking and resisting. The instruction *Allegro con spirito, ma un poco nervoso* expresses the spirited nature of the music, the rapidly shifting perspectives and cuts that do not drown the music's genuine pathos. The opening movement is also a traditional confrontation of a lively main theme and a mellow, singing second theme.

The slow movement (*Larghetto – Largo misterioso*) recedes into calmer yet more mysterious waters. The orchestra introduces and carries the music along while the piano embroiders the texture. Kaipainen was essentially an optimistic composer, but from time to time – as in this movement – his music is infiltrated by darker tones and sombre presentiments. These also cast a shadow over the finale (*Allegro con brio – Meno allegro, ma con slancio – Molto allegro*) beginning without a break and described by Kaipainen as explosive fireworks. This may be putting it mildly, for in the finale the concerto grows into a massive apotheosis of keyboard bravura and orchestral brilliance, rushing headlong from a more moderate scene spewing out its theme à la Prokofiev to a manically glowing end.

North by North-East (2001) was composed as a commission for the Nordic Music Committee and was originally to have been premiered by the pan-Scandinavian Norden Youth Orchestra. The title alludes to the great box office movie by Alfred Hitchcock (1959) in which the characters end up scrambling about the giant presidential faces at Mount Rushmore in the NorthWest USA.¹

In Kaipainen's work, the shift from town to country takes place in Finland.

¹<https://bit.ly/42f1MIU>

The journey in *North by North-East* may be thought of as beginning in Helsinki or Tampere and heading northeast to the wild regions of Savo-Karelia. The travel guide seems to be Sibelius and his *Tapiola* and, as Kaipainen puts it, the travellers continue on foot into wild but bountiful nature, the foot of a mountain and rippling brooks. The piece begins with Sibelian French horns inviting the traveller to embark on a journey borne along by a dense motif web, filigrees and ostinatos, and a cello solo hinting at the fourth symphony (and possibly the Koli landscapes of Eastern Finland).

The music gathers momentum from a leisurely *Lento sostenuto* via *Allegro to Vivace con spirito* before returning to the original *Lento sostenuto* overlaid by a radiant B-major chord. Kaipainen confessed that he was not personally a hiker but a stroller through the countryside akin to Beethoven in his back-to-nature-oriented *Pastoral Symphony*. *North by North-East* is thus also an urban outing to the techniques and imagery of nature-inspired music. And the listener should not be surprised on catching a glimpse in some primeval forest of Cary Grant in his tailor-made suit. Nature and music exist for themselves and we listeners are mere tourists.

Kaipainen had to embark on a longer journey for his *Aubade beninoise*, Op.86b. *In November 2000, when my wife and I visited Benin in West Africa and the just opened Villa Karo (the Finnish-Benin culture house), I decided that one day the tremendous, positive culture shock would find an outlet in my music.* This took place after I'd digested the idea for a while in 2009, and in that same year the Finnish Radio Symphony Orchestra performed a version of the work for small orchestra at Grand-Popo in Benin. The *Aubade* works well as an independent piece, but it also has a place in a diptych with *The Ghost of Buster*, Op. 86a (2008) composed in memory of the actor Markku Peltola.

The *Aubade beninoise* begins in tinkling, languorous clarity before African djembe drums really spring into action, building a bridge with the drums of an

Ugrian shaman, from south to north and from morning to night. Peltola represented Finnish shamanism for Kaipainen, and it was at the actor's suggestion that he inserted the African lullaby *Abi yo yo* at the end. Kaipainen also did a version of this for choir. The *Aubade beninoise* thus expands its exotic inspiration into a hymn with a universal smile.

Antti Häyrynen

Translation Susan Sinisalo

Jouni Kaipainen (1956–2015) oli uuden suomalaisen musiikin monitietäjä ja renessanssiahmo, joka ennenaikaisesta kuolemastaan huolimatta ennätti luoda runsaan ja laaja-alaisen sävellystuotannon. Jo Sibelius-Akatemian sävellyksen opettajat Aulis Sallinen ja Paavo Heininen tarjosivat hedelmällisesti ristiriitaiset lähtökohdat historiallisten tyylien ja tottumusten tarkasteluun.

Kaipainen nousi 80-luvulla esiin teräväkynäisenä kirjoittajana ja modernistisena säveltäjänä, jonka teokset kuvastivat enemmän tutkivaa seikkailuhenkeä kuin tiukkaa koulukunta-ajattelua. Missään vaiheessa hän ei hylännyt intohimoaan taidemusiikin mestariteoksiin, mutta perinne esiintyi hänen varhemmassa tuotannossaan enemmän inspiraation lähteenä kuin kunnioituksen kohteena. Erilaiset esikuvat tulivat vähitellen kuuluville taidokkaassa ja suurta synteesiä tavoittelevassa orkesterinkäsittelyssä.

Jonkinlaisena käänteenä voitaneen pitää vuonna 1994 valmistunutta klarinettikonserttoa *Carpe diem!*, jonka kehoitus tarttua musiikkiin tässä ja nyt vapautti säveltäjän turhista periaatekysymyksistä toiminnalliseen ja teknisesti virtaviivaiseen ilmaisuun. Pyrkimys kulminoitui vuonna 1997 Juhani Lagerspetzin ja Radion sinfoniaorkesterin kantaesittämään monumentaaliseen *pianokonserttoon op. 55*.

Piano oli Kaipaiselle soittimista monipuolisin ja teoksen taustaksi asteli koko konserttokirjallisuuden perintö. *Olen aina ihaillut esimerkiksi Mozartin, Beethovenin, Brahmsin, Rahmaninovin, Ravelin ja Prokofjevin konserttoja ja muista pianosäveltäjistä Debussy ja Skrjabin ovat olleet läheisiä. Entä Chopin ja Liszt? Tietysti, mutta vähemmän kauempana. Vielä kauempana häämöttävät Boulez ja Stockhausen, vai hämöttävätkö enää?*, kirjoitti Kaipainen kantaesityksen yhteydessä etäännyttäen itseään samalla modernistien kotijumalista.

Kolmiosaisessa konserttojätkäleessään Kaipainen tuntuu säveltäneen kaikki haluamansa pianokonsertot yhdellä kertaa. Ensimmäinen osa on laajin ja säveltäjä kuvasi sen draaman rakentuvan pienieleisistä aineksista. Se käy ilmi rönsyilevästä detaljirikkaudesta, joka kuitenkin sulautuu suurten hyökyjen draamaksi. Solisti nousee ensyklopedisesta vaikutteivirrasta virtuoosisankariksi, joka nivoo aistillisesti hehkuvan ja skrjabinmaisesti haltioituvan tekstuurin yhdeksi suureksi speaktaakkeliksi.

Orkesteri kiehuu ympärillä kannustaen, provosoiden ja vastustaen. Esityserkintä (Allegro con spirito, ma un poco nervoso) kuvastaa musiikin kiihkeää liikettä, nopeasti vaihtuvia näkökulmia ja leikkauksia, jotka eivät lannista musiikin aitoa paatosta. Avausosa on myös perinteinen toimeliaan pääteeman ja täyteläisesti laulavan sivuteeman yhteenotto.

Hidas osa (Larghetto - Largo misterioso) vetäytyy rauhaisampaan, mutta salaperäisempään olotilaan. Orkesteri alustaa ja kuljettaa musiikkia pianon kuvioidessa tekstuurin lomassa. Kaipainen oli periolemukseltaan optimistinen säveltäjä, mutta aina ajoin – kuten tässä osassa – musiikista tunkeutuu esiin tummia sävyjä ja synkkiä aavistuksia.

Ne heittäivät varjonsa myös ilman taukoa alkavaan finaaliin (Allegro con brio – Meno allegro, ma con slancio – Molto allegro), jota säveltäjä luonnehti ”räväkäksi ilotulitukseksi”. Se on ehkä vaatimattomasti sanottu, sillä konsertto

kasvaa finaalisissaan massiiviseksi pianistisen bravuurin ja orkesteriloiston apoteoosiksi. Maltillisemmasta, prokofjevmaisesti aihetaan pirsoktavasta kohtauksesta musiikki rynnistää miltei maanisesti hehkuvaan loppuun.

North by North-East (2001) oli Pohjoismaiden musiikkineuvoston sävellystilaus, jonka kantaesittäjäksi oli alun perin kaavailtu yhteispohjoismaista Norden -nuoriso-orkesteria. Otsikko viittaa Alfred Hitchcockin menestyselokuvaan *North by NorthWest* (suomeksi *Vaarallinen romanssi*, 1959), jossa päädytään kamppailemaan Mount Rushmoren jättikokoisille presidenttiveistoksille USA:n luoteisosissa.² Kaipaisen sävellyksessä siirtyminen kaupungista luonnon keskelle tapahtuu Suomessa.

*North by North-East*issa hahmoteltu matka voisi alkaa junalla Helsingistä tai Tampereelta kohti koillista, Savo-Karjalan korpiseutuja. Matkaoppaana tuntuu olleen Sibelius ja hänen Tapiolansa ja Kaipaisen sanoin ”perillä Pohjolan mailla jalkaudutaan karun mutta antoisan luonnon helmaan, vaaran juureen ja purojen solinaan.” Teoksen alussa sibeliaaniset käyrätorvet kutsuvat matkalle, jota kuljet-tavat esikuvalta peritty tiheä motiiviverkko, filigraanit ja ostinatot, sekä neljän-teen sinfoniaan (ja ehkä Kolin maisemiin) vihaava sellosoolo.

Levollisesta alusta (*Lento sostenuto*) liike kiihtyy (*Allegro*) ja huipentuu (*Vivace con spirito*) vetäytyäkseen lopussa alkutilaan (*Lento sostenuto*), jonka silaa säteilevä H-duurisointu. Kaipainen tunnusti, ettei ollut mikään samoilija, vaan samanlainen vierailija luonnon helmassa kuin maaseudulle ”Pastoraalisinfoniassaan” hakeutuva Beethoven. Siten *North by North-East* on myös urbaani retki luontoaiheisten sävellysten tekniikkoihin ja kuvastoihin. Eikä pidä hämmästyä, jos jossain aarnimetsän keskellä vilahtaa Cary Grant rätätälin leikkaamassa puvussaan. Luonto ja musiikki ovat oikeastaan olemassa itseään varten ja me kuulijoina olemme pelkkiä turisteja.

² <https://bit.ly/42f1MLU>

Pitemmän matkan Kaipainen joutui tekemään *Beniniläistä aamulauluaan* op. 86b (Aubade beninoise) varten:

Kun kävin vaimoni kanssa marraskuussa 2000 Länsi-Afrikan Beninissä, jossa oli avattu suomalais-beniniläinen kulttuuritalo Villa Karo, päätin, että jonain päivänä tämä valtava, positiivinen kulttuurishokki saa vielä purkautua sävellykseksi.

Pienen sulattelun jälkeen kulttuurishokki purkautui vuonna 2009, ja samana vuonna Radion sinfoniaorkesteri esitti teoksen version pienelle orkesterille Beninin Grand-Popossa. Aamulaulu toimii hyvin itsenäisenä teoksena, mutta sillä on sijansa myös diptyykissä, jonka ensimmäinen osa on näyttelijä Markku Peltolan muistoksi sävelletty notkea keaton op. 86a (The Ghost of Buster, 2008).

Beniniläinen aamulaulu alkaa helisevässä ja raukeassa kirkkaudessa, mutta afrikkalaisista djembe-rummuista käynnistyy vilkas elämä. Niiden kautta syntyy yhteys ugrilaisiin shamaanirumpuihin, etelästä pohjoiseen ja aamusta iltaan. Kaipaiselle Peltola oli edustanut suomalaista shamanismia ja näyttelijän ehdotuksesta säveltäjä tarttui teoksen lopussa kuultavaan afrikkalaiseen kehtolauluun *Abi yo yo*, josta Kaipainen laati myös kuoroversion. Beniniläisessä aamulaulussa eksoottisesta inspiraatiosta kasvaa universaalisti hymyilevä hymni.

Antti Häyrynen

Juhani Lagerspetz began studying the piano at age six at the Turku Conservatory. He continued his studies at the Sibelius Academy and the Leningrad (now St. Petersburg) Conservatory in Russia. Lagerspetz made his debut as soloist at the age of thirteen, playing Shostakovich's Second Piano Concerto with Okko Kamu and the Finnish Radio Symphony Orchestra. He won competitions in Finland (the Ilmari Hannikainen piano competition in 1975 and the Maj Lind Competition in 1976) and placed well in international competitions too, his most significant achievement being special prize of the jury at the Tchaikovsky Competition in Moscow in 1982. His success has led him to perform in Scandinavia, Europe, Japan, Russia, the USA, South Korea, Chile and Brazil.

Juhani Lagerspetz has collaborated with many conductors, such as Arvid Jansons, Sixten Ehrling, Rudolf Barshai, Paavo Berglund, Esa-Pekka Salonen, Leif Segerstam, Sakari Oramo, Hannu Lintu and John Storgårds. The orchestras include English Symphony Orchestra, Staatsphilharmonie Rheinland-Pfalz, Danish Radio Symphony Orchestra, Stockholm Philharmonic Orchestra and Swedish Radio Orchestra. He plays often as a soloist with Finnish symphony orchestras, is active as a chamber musician and has performed with some of the leading instrumentalists of the world, and in numerous chamber music festivals (Vienna, Flanders, Mondsee, Kreuth, Kempten, St. Nazaire, Kitakyushu, Delft, Stavanger, Esbjerg). In Finland he has appeared regularly at the Kuhmo and Naantali music festivals. He has played with Barry Tuckwell, Ida Haendel, Arto Noras, Truls Mørk, and with the singers Elisabeth Söderström, Stephen Genz, Monica Groop and Camilla Nylund. Lagerspetz has performed dozens of piano concertos and extensive series of concert programs, such as the four Rachmaninoff piano concertos on two consecutive evenings or works by Beethoven, Brahms and Ravel. He also plays contemporary music and has premiered the

piano concertos by Erik Bergman, Jouni Kaipainen, Jukka Tiensuu and Paavo Heininen (Piano Concerto No. 4).

Juhani Lagerspetz has twice received the five-year artist's grant from the Finnish Government (1989 and 1996). In 1994, and was awarded the Alfred Kordelin Foundation Prize for his merits as a performing artist. Lagerspetz is also a tenured piano teacher at the Sibelius Academy. In 2009 he was appointed as a piano professor of the Sibelius Academy for a five-year term.

Juhani Lagerspetz opiskeli pianonsoittoa kuusivuotiaasta lähtien Turun konservatoriossa ja jatkoi myöhemmin Sibelius-Akatemiassa, Leningradin konservatoriossa sekä useilla mestarikursseilla. Debyyttinsä orkesterisolistina hän teki jo 13-vuotiaana, jolloin hän soitti Radion Sinfoniaorkesterin kanssa Shostakovitshin toisen pianokonserton. Lagerspetz voitti kotimaassa Ilmari Hannikainen -pianokilpailun 1975 ja sai jaetun ensipalkinnon sekä Ylen tunnustus-palkinnon Maj Lind -kilpailussa 1976. Kansainvälisillä kilpakehtillä hän niin ikään menestyi, merkittävin on erikoispalkinto 1982 Tshaikovski-kilpailussa Moskovassa. Suosittuna orkesterisolistina ja resitalistina tunnettu Lagerspetz on esiintynyt usein Euroopassa sekä Venäjällä, Japanissa, Yhdysvalloissa, Etelä-Koreassa, Chilessä ja Brasiliassa.

Juhani Lagerspetz on esiintynyt useiden merkittävien kapellimestarien, kuten Arvid Jansonsin, Sixten Ehrlingin, Rudolf Barshain, Paavo Berglundin, Esa-Pekka Salosen, Leif Segerstamin, Sakari Oramon, Hannu Linnun ja John Storgårdsin kanssa, usein suomalaisten orkestereiden solistina, mutta myös Euroopassa, orkestereina English Symphony Orchestra, Staatsphilharmonie Rheinland-Pfalz, Ruotsin Radion Sinfoniaorkesteri, Tukholman filharmonikot, Tanskan Radion Sinfoniaorkesteri, Sjöallannin Sinfoniaorkesteri ja Norjan Radion Sinfonia-orkesteri. Hän on esittänyt kymmenien pianokonserttojen lisäksi laajoja teoskokonaisuuksia konserttisarjoina (Beethovenin myöhäiset suurteokset ja konsertot, lähes koko Brahmsin pianotuotanto, Ravelin soolopianoteokset, Rahmaninovin neljä pianokonserttoa). Hän on kunnostautunut myös uuden musiikin saralla, tilillään mm. Erik Bergmanin, Jouni Kaipaisen, Jukka Tiensuu (EMMA-palkittu Mind) ja Paavo Heinisen (nro 4) pianokonserttojen kantaesitykset.

Lagerspetzille on myönnetty valtion viisivuotinen taiteilija-apuraha kahdesti: vuosina 1989 ja 1996. Vuonna 1994 hän sai Alfred Kordelinin säätiön tunnustuspalkinnon ansioistaan esittävänä taiteilijana. Vuonna 2009 hänet nimitettiin Sibelius-Akatemian pianomusiikin professoriksi viisivuotiskaudelle 2009-2014. Konserttitoimintansa ohella Juhani Lagerspetz toimii nykyään pianomusiikin lehtorina Taideyliopiston Sibelius-Akatemiassa.

Hannu Lintu is one of Finland's most sought-after and respected conductors. Lintu's numerous recordings have received several awards, including two ICMA classical music awards and two Grammy nominations. Lintu studied piano and cello at the Sibelius Academy, where he later also studied conducting under Jorma Panula. He has supplemented his studies with master classes at the Siena Summer Academy under Myung Whun Chung. Hannu Lintu won the Nordic

Conducting Competition in Bergen in 1994.

Lintu served as Chief Conductor of the Tampere Philharmonic Orchestra from 2009 to 2013. During his tenure as Chief Conductor, he developed the orchestra's quality to a new level, emphasizing in his repertoire not only the basic classical repertoire but also uncompromisingly high-quality Finnish contemporary music. The close

collaboration with the orchestra's composer-in-residence, Jouni Kaipainen, was fruitful and produced numerous significant concerts and recordings.

Hannu Lintu on Suomen kysytyimpiä ja arvostetuimpia kapellimestareita. Linnun lukuisat levytykset ovat saaneet useita tunnustuksia, kaksi klassisen musiikin ICMA-palkintoa ja kaksi Grammy-ehdokkuutta. Lintu opiskeli pianon- ja sellonsoittoa Sibelius-Akatemiassa, missä jatkoi sitten kapellimestariopintoja opettajanaan Jorma Panula. Opintojaan hän täydensi mestarikursseilla Sienan kesäakatemiassa Myung Whun Chungin johdolla. Hän voitti Pohjoismaisen kapellimestarikilpailun Bergenissä vuonna 1994.

Lintu toimi Tampere Filharmonian ylikapellimestarina vuosina 2009–2013. Ylikapellimestarikautensa aikana hän kehitti orkesterin kvaliteettia uudelle tasolle painottaen ohjelmistovalinnoissaan klassisen perusrepertuaarin lisäksi tinkimättömän laadukasta suomalaista nykymusiikkia. Yhteistyö orkesterin nimikkosäveltäjän Jouni Kaipaisen kanssa oli hedelmällistä ja tuotti lukuisia merkittäviä konsertteja sekä äänitteitä.

www.hannulintu.fi

Photo Marco Borggreve

With its 97 musicians, **Tampere Philharmonic Orchestra** is the only full-fledged Finnish symphony orchestra outside the capital region. The Tampere Philharmonic performs in Finland's largest concert hall, Tampere Hall.

Since August 2023, Matthew Halls has served as the orchestra's chief conductor and artistic director. British conductor Halls is the Tampere Philharmonic's twelfth chief conductor and the third foreigner to hold this position. The orchestra's history dates back to 1930, and its chief conductors have included Eri Klas, John Storgårds, Hannu Lintu and Santtu-Matias Rouvali.

In addition to orchestral concerts, the Tampere Philharmonic performs opera and ballet annually. The orchestra has its own chamber music series and strongly invests in musical education for children and young people. The orchestra's recordings have garnered recognition and awards, including five Cannes Classical awards. The recording of Peteris Vasks's Second Symphony received the Cannes Classical Disc of the Year 2004 special prize, and Jukka Tiensuu's Minds and Moods album received the first-ever Emma award for classical music in spring 2006. The orchestra's other recording awards include the Yleisradio Record of the Year award in 2003 and 1995.

Jouni Kaipainen served as the orchestra's composer-in-residence from 1998 to 2001. Close collaboration with conductor Hannu Linnu produced numerous orchestral concerts and recordings, including the disc, a show of strength of Tampere-based compositions "notkeatonline" (ABCD 342).

Tampere Filharmonia on 97 muusikon vahvuudellaan ainoa täysimittainen suomalainen sinfoniaorkesteri pääkaupunkiseudun ulkopuolella. Tampere Filharmonia konsertoi Suomen suurimmassa konserttisalissa Tampere-talossa. Elokuusta 2023 alkaen orkesterin ylikapellimestarina ja taiteellisena johtajana on toiminut Matthew Halls. Brittikapellimestari Halls on Tampere Filharmonian kahdestoista ylikapellimestari ja kolmas ulkomaalainen tässä tehtävässä.

Orkesterin historia alkaa vuodesta 1930, ja sen ylikapellimestareina ovat toimineet muun muassa Eri Klas, John Storgårds, Hannu Lintu ja Santtu-Matias Rouvali.

Tampere Filharmonia soittaa orkesterikonserttien lisäksi vuosittain oopperaa ja balettia. Orkesterilla on oma kamarimusiikkisarja ja se panostaa vahvasti lasten ja nuorten musiikkikasvatukseen. Orkesterin levytykset ovat keränneet tunnustuksia ja palkintoja, kuten viisi Cannes Classical -palkintoa. Peteris Vaskin toisen sinfonian levytys sai Cannes Classical Disc of the Year 2004 -erityispalkinnon, ja Jukka Tiensuun Minds and Moods -levy sai keväällä 2006 ensi kertaa jaetun klassisen musiikin Emma-palkinnon. Muita orkesterin levytys-palkintoja ovat mm. Yleisradion Vuoden levy -palkinto vuonna 2003 ja 1995.

Jouni Kaipainen toimi orkesterin nimikkosäveltäjänä 1998–2001. Tiivis yhteistyö kapellimestari Hannu Linnun kanssa tuotti lukuisia orkesterikonsertteja ja levytyksiä, joista mainittakoon mm. tamperelaisen sävelkielen voimannäyte “notkeatonline” (ABCD 342).

tamperefilharmonia.fi

Recorded at Tampere Hall, in Main Auditorium on June 6–9, 2022

Recording, mixing, editing, and stereo mastering Markku Veijonsuo/Varistoteles

Artistic producer Jaana Haanterä

Graphic design Jimi Ruottinen

Executive producers Timo Ruottinen & Petri Mäkiharju

ETELÄSTÄ KOILLISEEN

Jouni Kaipainen (1956-2015)

World Premiere Recording

Piano Concerto (Pianokonsertto), Op. 55

32:20

[1] I Allegro con spirito, ma un poco nervoso

15:53

FIABA 2300137

[2] II Larghetto - Largo misterioso

8:30

FIABA 2300138

[3] III Allegro con brio – Meno allegro,
ma con slancio – Molto allegro

7:55

FIABA 2300139

Juhani Lagerspetz piano

[4] **North by North-East** Op. 63

12:07

FIABA 2300140

[5] **Aubade beninoise**, Op. 86b, **Beniniläinen aamulaulu**

8:57

FIABA 2300141

Tampere Philharmonic Orchestra • Tampere Filharmonia
Hannu Lintu conductor • kapellimestari